

УРОК - ПОДОРОЖ

*“Поетичні рядки
обпалені війною””*

МЕТА

- Навчальна: допомогти учням зорієтуватися в сучасному літературному процесі, зокрема в поезії; показати її красу, глибину думки, естетичну привабливість; створити умови для подальшого усвідомлення злочинної суті війни та її неприпустимості.
- Розвивальна: розвивати образне та критичне мислення, навички виразного читання, аналізу поетичних творів; висловлення своїх думок, почуттів, асоціацій; формувати власну позицію та відстоювати її; розвивати бажання стати гідним громадянином України.
- Виховна: сприяти формуванню любові до читання поезії, естетичних смаків; прищеплювати любов до Батьківщини; виховати патріотичну особистість; вшанувати пам'ять героїв, які загинули під час війни Росії проти України.

Мій син – герой...

Герої не вмирають...

Христина Полянська

Сини України, герої ви наші,
Лютішає ворог: то душі пропащі,
А ви – наша гордість, опора і сила.
Війна нашу землю не раз полонила.
Андрійко, Іванко, Степане, Максиме –
Усі повертайтеся додому живими!
Кріпиться, рідненькі, вам Бог помагає,
Разом, об'єднавшись, ми все подолаєм!
А ворог нехай нашу землю покине:
Її захищають сини наші вірні.
Народ український, як скеля, незламний.
І мир на землі нашій рідній настане!

Валентин Бугрима

ВОЛОНТЕРИ

- ◎ Як добре, що є у світі волонтер —
Це той, хто у душі байдужість стер,
Хто помагає іншим без оплати,
У лікарняні харч несе палати,
Потрібні ліки, усмішки лежачим
Дарує без усякої віддачі.
Хто дух упалий вгору підіймає,
Вірші читає, танцює і співає
Для хворих, сиріт, воїнів на фронті
Малює сонце їм на горизонті.

*Всі волонтери - янголи добра,
Всі волонтери - душі без кордонів.
Попри незгоди, хоч важка пора,
Несуть нам світло у своїх долонях.
Всі волонтери - України щит,
Вони - броня незламної країни.
Дістануть дефіцитний дефіцит,
І знають всі маршрути та стежини.
На їх плечах тримається весь світ,
Вони немов титани невгамовні.
Буває прокидаються вдосвіт,
І вже у путь машини їдуть повні.
Всі волонтери - янголи добра,
У їх очах добро безмежне сяє.
Все не заради злата й срібля,
Заради тих, хто їх завжди чекає.*

(Автор - Ксюшка Ангел (Галанюк))

Святий обов'язок

Я уві сні збиралась на війну,
Цілком реальну, не якусь химерну,
В яку проклятий ворог огорнув
Країни добрий шмат, немов у скверну.

Я чистила й складала автомат,
Вдягала форму і взувала берці.
Дививсь на мене з дзеркала солдат,
Що прагне ворогам усипать перцю.

...Відкрила очі – поруч спить маля,
Синочок мій, хлоп'я чотирирічне.
Невже паскудний чобіт москаля
Його свободну долю покалічить?

Синочка не покину і у бій
Не кинуся, до рук узявши зброю,
Але щоденно борг священний мій
Віддати мушу справжньому герою.

Щодня для перемоги щось роблю,
І скільки треба – той тягар нестиму.
За мене хлопці гинуть у бою,
Тож осторонь стояти – непростимо.

4 червня 2015 ,**В.Попелюшка**

СВЯТИЙ ОБОВ'ЯЗОК

Паспорт твору.

Рід:

Жанр:

Тема:

Ідея:

Головна думка:

Художні засоби:

Революція гідності, Майдан 2014

*Мамо, я малюю тата
Кажуть люди: біль і втрата,
Кажуть, горя повна мірка...
Мамо, я малюю тата,
Щоб тобі було не гірко.*

*Пробіжить по стінах промінь,
Розпочне нову сторінку...
Я малюю не в альбомі –
У думках, словах і вчинках.*

*Обіцяв, що прийде скоро,
Та за качами полинув...
Я тепер – твоя опора,
Мамо, я вже не дитина.*

*Принесу до хати квіти,
Ще в росі, зберу по полю,
Щоб згадала, як радіти,
Лікуватиму від болю.*

*Я ж у тебе не ледащо,
Помагатиму багато,
І про те, що ти найкраща,
Говоритиму, як тато.*

*І, як він, не побоюся,
Буде треба – вийду з дому,
Рідну землю і матусю
Кривдити не дам нікому!*

*І зима не зима
і війна не війна
Назбирала смертей
як зерно на жнива
Натрусила нам сліз
мов травневим дощем
Для війни це каприз
І вона хоче ще
І відважні доньки
і найкращі з синів
Від'їжджають на Схід
у обійми війни
У обіймах зими
там де грім канонад
Кожен іншому ворог
кожен кожному брат
І війна не війна
закінчились слова
І країна німа
та жива ще, жива!*

Як ти підеш на війну?
У тебе ж борги і кредити!
У тебе дружина і діти!
Як ти підеш на війну?
Як ти попреш у бій?
У тебе ж задишка і нирки!
У тебе живіт і печінка!
Як ти попреш у бій?
Як ти будеш вбивати?
Ти ж врізай не вмієш в рожу!
Ти муху вбити не можеш!
Як ти будеш вбивати?
Як ти будеш вмирати?
Ти ж силою духа кволий!
Ти в бога не вірив ніколи!
Як ти будеш вмирати?
Так я піду на війну,
Бо є в світі інші кредити,
Бо в мене жінка і діти.
Так я піду на війну.
Так я попру у бій,
Бо м'язи пора розім'яти,
Бо треба живіт зігнати.
Так я попру у бій.
Так я буду вбивати,
Бо бачив я їхні рожі,
Це муху я вбити не можу.
Так я буду вбивати.
А вмирати я не збираюся,
Бо в мене борги і кредити,
Бо в мене дружина і діти,
Бо в мене задишка і нирки,
Бо в мене живіт і печінка,
Бо врізай не вмію в рожу,
Бо муху вбити не можу,
А бог — то моя Україна,
Тож бережи мене, Боже!..

**«ЯКЩО НІЧОГО КАЗАТИ,
Я Й НІЧОГО НЕ ГОВОРЮ»**

Артем Полежако, поет, військовослужбовець

**Слова: війна, “Небесна
сотня” закарбовані в
нашій пам’яті
назавжди. Скласти
сенкан до слів
«Небесна сотня».**

1

- тема (один іменник)

2

- опис теми (два прикметники)

3

- дії, пов'язані з темою (три дієслова)

4

- речення (фраза із чотирьох слів)

5

- синонім, висновок до теми (одне слово)

Чому ти плачеш, душенько тендітна?
Чому ти, Україно, у сльозах?
Чом сива стала небосинь блакитна?
Чому від суму не співає птах?
Від горя плачу я, від туги і від болю,
За тих в сльозах, що згинули в боях.
Що матір затулили ви собою,
Долаючи нестерпний біль і страх.
Печаль і сльози розривають груди,
Як гинуть мої дочки і сини.
Якби ви тільки знали, добрі люди,
Як я стомилась від проклятої війни!
Нелюдський біль як тіло моє крають,
Як душу мою хочуть розірвати.
Та вороги мене не подолають,
Бо встали матір діти захищати.
Я витру сльози, залікую рани,
І прийде мир і спокій в наші хати,
І розіб'ються вщент ворожі плани,
Героїв буду вічно пам'ятати!

Верните нам наше небо,
верните нам наш покой!
Зачем вы пришли, соседи?
Зачем вы пришли с войной?
Мы с вами детей крестили
и пили на брудершафт...
Зачем вы нас оцепили
колонной своих солдат?
Нам много досталось боли —
хороним своих сыновей.
Мы видели много горя,
мы стали еще сильнее.
Зачем вы пришли, ребята?
За что собрались воевать?
Мы выстоим брат за брата,
нас тоже учили стрелять.
Мы выстоим — у нас Воля,
ее не возьмет автомат.
Мы вам не сдадимся без боя,
все церкви пусть бьют набат.
Мы видели смерть, ребята,
ей смело смотрели в глаза.
Не надо войны, не надо...
Потом не вернешь назад.

Anastasiia Sydorenko

Монофон.

Ми можемо.

Мовчки молимося.

Малюк малює МИР.

Ми маємо мрію,

мову милу,

музику магічну,

матір мудру.

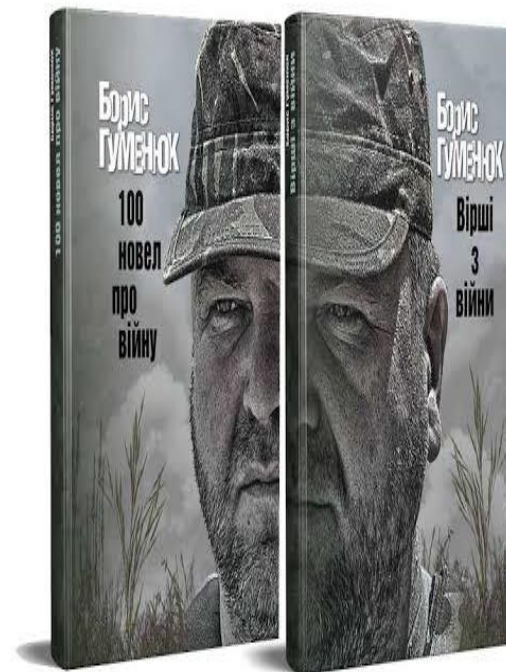
Моменти мовчання...

МИ МОЖЕМО 🇺🇦

09:50

Поховайте нас.
Не потрібно прощальних промов
В тиші яка настає після бою
Це завше виглядає недоречно
Це наче штурхати загиблого воїна
І просити щоб той встав.
Не треба панахид
Ми й так знаємо де тепер буде наше місце
Просто накрийте нас землею
І – йдіть.
Було б добре як би на тому місці було поле
Колосилося жито
Щоб жайвір у небі
І – небо
Багато неба –
Ви можете собі уявити якій хліб родитиме поле
Де лежать бійці?!
(В пам'ять про нас їжте хліб з поля
Де ми полягли.)
Було б добре якби на тому місці були луки
І багато-багато квітів
І бджола над кожною квіткою
Щоб надвечір приходили закохані
Плели вінки

Піднімись козаче! Помирати рано!
Знаю неможливо, бо смертельна рана,
Та тебе чекає вся твоя родина,
За тобою плаче ненька Укаїна.
Піднімайся чуєш! Доки серце б'ється!
Рана нестерпима. Це тобі здається!
Не здавайся друже ! Не втрачай надії.
Доки кров гаряча твоє серце гріє.
Ти повинен жити! Жити та радіти,
Бо тебе чекають дружина та діти.
Піднімись козаче хай ворог здригнеться!
Хай відчує силу яка не здається!
Піднімайся друже, бо час не спинити!
Бо тобі, козаче, є для кого жити!
Є для кого жити, є чому радіти
Бо тебе чекають дружина та діти!

Коли вже дні спинили плин
І випало вмирати,
До неба лавами пішли
Солдати з Вестерплатте.

(А літо було гарне того року)

І так співали: "То пuste
Що нам боліли рани —
Зате ж весела путь веде
На осяйні поляни.

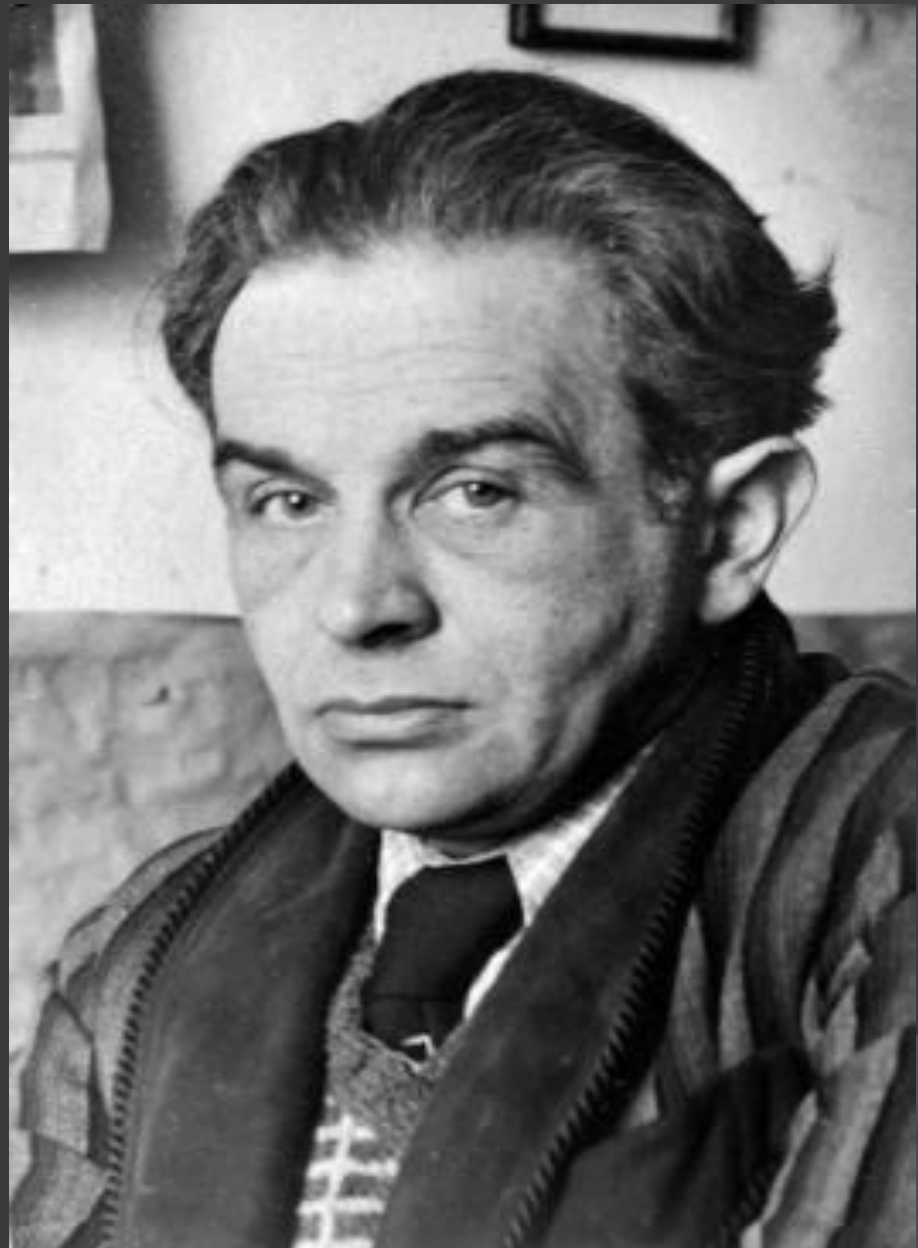
(А на землі того року було стільки вересу)

Стояли в Гданську ми, як мур,
Не брали нас гармати.
Тепер Ми в хмарах після бур,
Солдати з Вестерплатте".

І ті, чий слух сяга зірок,
Зір плине в даль бездонну —
Почули в небі рівний крок
Морського батальйону.

І спів лунав такий: "Аби
Не згаять час чудесний,
Ми грітись будем в теплі дні
На вересі небеснім.

Коли ж подмуть вітри зими
І стане сніг кружляти
Понад Варшавою — то ми,
Солдати з Вестерплатте".

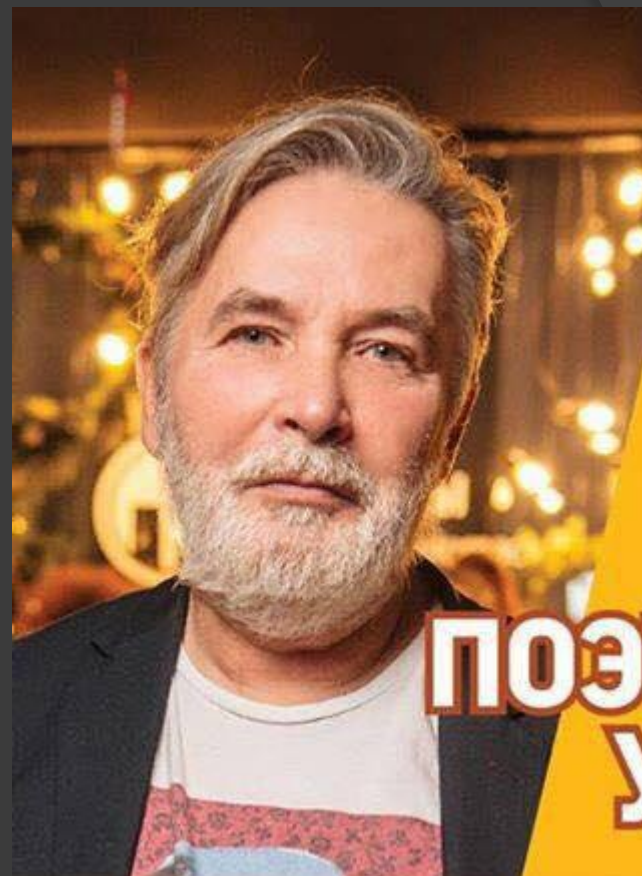

«Я не кіборг – я вчитель історії.
Я багато читав про війни.
Тут таких, як я, – тисяч сто. І їм
Дуже хочеться бути вільними».
«Я приїхав туди, де ціляться,
Хоч ніхто мене не просив.
Я не кіборг – я хлопець із Вінниці.
В мене скоро народиться син».
«Кажуть, кожен тут буде, і був, і є,
Хоч соромляться – всі герої.
Я ж не кіборг – удома я був водієм
І ніколи не чистив зброю».
«Ми за тих, хто далеко десь там, внизу
Божеволіє від напруги.
Я не кіборг – я плачу, коли несу
Покалічене тіло друга».
Що нам культи осіб і чужих богів?
Вся країна із дня у день
Щиро молиться не за кіборгів –
За звичайних своїх людей.

Відео

[Тетяна Власова](#)

В честь меня не назовут моста
Вежливые злые человечки
Даже если сбудется мечта –
Утром умереть у Чёрной речки.
Дырка в голове прогонит хмель,
Жизнь и без меня пойдёт как надо,
Встретит без меня весной апрель
95-я бригада.
Те, чья жизнь – прекрасна и проста,
Как рисунок безыскусный детский,
Чья мечта – как рушничок чиста –
Отстоять аэропорт донецкий.
В голове – чужие девять грамм,
Или – граммов, – если быть точнее,
И скупые строчки телеграмм
Про него, кто не простился с нею.
“Киборги” – дурацкое словцо –
Не определит вовеки сути
Тех, кто к небу повернув лицо
Лёг на поле, вставши против жути.
Отступили – это ничего,
Там не долго попануют гады,
Помнит павших всех до одного
95-я бригада.
Я их лица видел только раз,
Пожелал им, чтоб никто не помер,
Чтобы по земле, где жил Тарас,
Все вернулись, как один, в Житомир,
Чтоб детей носили на руках,
Чтобы, шаг чеканя на парадах,
Мир несла на примкнутых штыках
95-я бригада.
Слово против смерти – ерунда,
Но хочу, чтоб знали супостаты,
Что на их пути стоит всегда
Вся страна и дев’яносто п’ята

Ришард Криницький у своєму вірші, сказав:

**Ти, що боровся,
Колись пожнеш плоди
своєї перемоги.**

**Ти, кого було вбито,
дочекаєшся, що вбивця
проситиме прощення.**

**Ти, що був проклятий, -
залишишся проклятим.**

(переклад Сергія Жадана)

Жінко, чого Ви плачете?
Ваш син-герой. Ви що - не бачите?
Ще цей хлопчина і он той.
- Героєм був мені завжди....
з тих пір коли почав ..іти...
з тих пір...коли сказав він мама...
я так раділа...так ридала....
Від щастя сльози проливала...
так ніби знала..ніби відчувала...
я так його тримала...
так оберігала...
та все ж пішов....
за іншу битись маму....
мені ж залишив вічну рану...
А я дзвонила,
кажу : "Сину, іди додому... бо там гинуть...."
А він: "Неправда, тут все мирно..."
Мені від того було дивно...
І я його чекала...так чекала....
він вернеться..я вірила..я знала....
І він приїхав не колись..а нині...
виходжу я... дивлюсь ...моє дитя у домовині...
як справи синку?
ну кажи як справи?
чого мовчиш?... не хочеш подивитися на маму?
відкрий же очі... вставай... ти хочеш так лежати?
втомився, певно...вирішив поспати....
Боже ...я тебе укрию...
ти ж такий холодний...
живіт запав..напевно, ще й голодний...
ходи, я вже на стіл накрила....
Ходи, тебе чекає вся родина."...
А люди кажуть, що здуріла... що мертва так тряс дитину...
Та, що ті люди...що вони там знають...
Мій син-герой...
ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

С.Рубан “Герої із Азовсталі”

З якого ви, хлопці, металу?
З якої ви, хлопці, сталі?
Примали ворожу навалу
Герої із Азовсталі.

ПОЛК «АЗОВ»
МІЦНІШІ
ЗА СТАЛЬ

Зламавши війни канони,
Примали що було сили...
Азовського гарнізону
Відважні внуки Атілли.

Поклали і тіло й душу
Ви всі на вівтар свободи,
Де море впивається в сушу
Поклали у вічність сходи.

Ваш подвиг в зеніті слави
Ви – стражі людського роду.
З якого ви, хлопці, сплаву?
З якої міцної породи?

Вкраїни сторінка нова,
Історії нашої віха –
Мужні хлопці з “Азову”,
Незламні солдати – морпіхи!

П.Радюк “Уклін тобі, солдате, материнський”

*Уклін тобі, солдате, материнський
За стійкість, за відвагу, героїзм,
За те, що нищиш намір сатанинський
Даєш серцям надію й оптимізм!
Чи їв, чи спав в холодному окопі,
Ціною свого власного життя
Ти носа втер Америці й Європі
Борониш світ без неба покриття.
Зі слів молитви зшию сорочину
Ворожа куля серця не торкнись!
Живим і неушкодженим в родину,
Будь ласка, кожен воїн, повернись!*

СУСПІЛЬНЕ
ВІННИЦЬ

П'ять причин, чому ми переможемо

Причина перша: ми є з України,
За нас стріляє кожна п'ядь землі.
Розчистимо, приберемо руїни,
Ви ж проростете в житньому стеблі.

Причина друга: з нами Бог і правда!
Вдягають нас в сміливість броню!
Виборюючи нашим дітям “завтра”,
Ми знаємо, за що б'ємось в бою!

Причина третя: злість і біль, й зневага!
Вбиваючи ракетами міста,
Ви лиш вбиваєте останні краплі страху,
І пахне помстою загальна боротьба!

Четверта заховалась поміж вами,
Ви – скармлині рашистськими грудьми,
народжені слухняними рабами,
ми – українськими і вільними людьми.

Причина п'ята, правда не остання:
В нас кожен сам і всі тримають стрій!
Щож, вороги, прийміть наші вітання –
Сьогодні буде ваш останній бій.

О.Добродій

Україна

Теремося!

ХВИЛИНА МОВЧАННЯ

30.11

0

